

Pád do chaosu

Megan E.
O'Keefeová

Brilantní příběh z daleké
budoucnosti poutavě vypráví
o přežití a politických intrikách.

The Guardian

Host

Protektorát
Kniha II

Chaos Vector

Copyright © Megan E. O'Keefe, 2020

Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Aleš Drobek, 2023

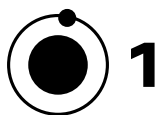
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1925-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1926-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1927-9 (MobiPocket)

**TUTO KNIHU VĚNUJI SVÝM DRAHÝM PODIVÍNŮM Z WORKSHOPU
MURDER CABIN. LEPŠÍ PARTU KAMARÁDŮ JSEM SI NEMOHLA PŘÁT.**

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

První den na útěku

Médiím trvalo dvanáct hodin, než z válečné hrdinky Sandy Greevové udělala vražedkyni. Všechny kanály zaplnily falešné záběry, na kterých Sanda vystrčila Strážce Lavauxe z přechodové komory, přestože ve skutečnosti se jí on snažil podříznout krk. Ovšem Sandu ten podvrh spíše hřál u srdce. Bylo náramně uspokojujivé sledovat, jak vlastnoručně vyhazuje Lavauxe do vaku, i když to znamenalo, že je teď za zločince.

Mohla se schovat, přežít to. Počkat, až vyšetřování prokáže, že jsou záběry zmanipulované, a pak se vítězoslavně vrátit. Její otec Graham už jim zařídil útočiště na Pozu, polozapomenu-tém měsíci v soustavě Atrux.

Tam Sanda bude mít příležitost smýt si trochu té krve z rukou. Nepodaří se jí to úplně, vražda na člověku obvykle zanechá doživotní stopu, ale mohla by tam vést klidný život, třeba se i vrátit do armády, až se prach usadí. Přijala by jakoukoli hodnost, kterou by jí generálka Anfordrová nabídla, a nevystrkovala by hlavu, dokud by si svou pošramocenou pověst aspoň trochu nenapravila.

Na Pozu nenajde odpovědi, ale mohla by tam najít život. Takový, který by se aspoň vzdáleně podobal tomu, jaký si naplánovala, než jí ho Bero tam mezi hvězdami rozcupoval na kousky. Na Pozu nikdy nenajde cestu k souřadnicím ukrytým ve své lebce. Na Pozu by mohla být v bezpečí.

Ale ani v bezpečí nadosmrti nezapomene na to, co zažila. Bezpečí neodradí Bera od jeho zoufalé touhy po svobodě. Nevypouje jí z hlavy ten nelegální strážcovský čip s tajnými souřadnicemi a nesprovodí ze světa fakt, že se ji Strážce Lavaux kvůli němu pokusil zavraždit.

Kdyby se naopak vydala na Atrux, možná by nějaké odpovědi vyslídila. Tomas by odtamtud mohl využít své špionážní kontakty a proklepnout si ty souřadnice, aniž by spustil nějaké alarmy. Na Atruxu by se pustila do studia tajemství, které má ukryté v hlavě.

Na Pozu by se ukryla. Na Atruxu by vytáhla do války.

Zadala souřadnice do počítače a Grahamův nákladák změnil dosavadní kurz. Srdce měla až v krku, když jim grafika na displeji ukázala, jak se odchylují od naprogramované trasy na okraj soustavy k Pozu a prudce se stáčejí k vesmírnému výtahu, který je převezde atmosférickou kopulí až do hangáru města Alexandria-Atrux.

Přístrojová deska zezelenala – příchozí hovor z řízení letového provozu.

„Nákladní lodi, tady je centrála doků Alexandrie-Atruxu. Jste mimo kurz.“

Graham se naklonil k palubní vysílače. „Centrálo, potřebujeme lékařskou pomoc. Na Pozo nemůžeme pokračovat.“

„Nákladní lodi, žádáte o mediplán?“

„Negativní, tak urgentní to není. Jen potřebujeme nemocnici dřív než za ty tři týdny, za které bychom dorazili na Pozo.“

„Rozumím. Zadejte, prosím, přístupovou sekvenci Falcon, umělá inteligence vás přijme.“

„Rozumím, centrálo.“ Tomas, Sanda a Graham se posadili do akceleračních sedadel a vydechli tak zhluboka, že by se jim zamlžila přední obrazovka, kdyby to bylo možné. Graham zadal přistávací sekvenci a navigační inteligence lodi přenechala řízení atruské centrále.

„To na tom nebylo nejtěžší,“ upozornil Tomas.

„Nekaž nám radost,“ ucedila Sanda.

„Má pravdu, holka.“

„Zase přesila dva proti jedné. A to mám vydržet ještě dvanáct hodin.“

„My nejsme...“ řekli Graham a Tomas jednohlasně. Všichni tři propukli v nervózní smích.

„No dobrá.“ Sanda dlaněmi pevně stiskla područky svého křesla, aby si trochu protáhla unavené svaly. Nákladák zavibroval a naváděcí systém zahájil brzdou proceduru. „Jak vysvětlíme, že na letovém seznamu chybí dva pasažéři, tati? Navíc si ověří naše identity a zjistí, že mě hledají k výslechu v případě Lavauxovy smrti.“

Graham pokrčil rameny. „Jestli se na to v doku vůbec někdo zeptá, prostě řeknu, že jsem vás najal na poslední chvíli, protože se mi porouchaly paletové zvedáky a svaly jsou takhle narychlo vždycky levnější než nové vybavení.“

„Tak se možná vykroutíš z pokuty za neúplný letový seznam, ale Sandin ident tím nevysvětlíš,“ podotkl Tomas.

„Hele, tvůj ident je teď taky horké zboží.“

„Můj?“ Tomas rozhodil rukama. „O čem to mluvíš? Podle tohoto padu na mém zápěstí se jmenuju Jacob Galvan. Naštěstí pro nás je Jacob Galvan držitelem titanového členství hotelového řetězce Stellaris. Až vystoupíme z téhle popelnice, vypíme se v pravých prachových peřinách.“

Sanda přimhouřila oči. „Když jsi takový špionážní mág, tak zakouzli i můj ident.“

„To nejde. Tenhle jsem si připravil předem už dávno, kdybych se během operace potřeboval zdejchnout. Aby nová identita vypadala autenticky, musel bych mít přístup do hromady databází. A kdybych z nich stáhl data na tuhle loď, pak by mi žádná kouzla nepomohla. Někdo by si toho zaručeně všiml.“

„Biran ten průšvih s Lavauxem vyřeší, to se neboj.“ Grahamovo křeslo zavržalo, když se k Sandě její táta naklonil a stiskl jí rameno.

„Ruce podél těla,“ řekla Sanda bezmyšlenkovitě. Když se učila pilotovat bitevník, připadalo jí to jako pěkná pitomost. Pravidlo držet ruce neustále tak, aby se kolem těla mohl zavřít evakuační modul, tenkrát všichni měli za zbytečné – vždyť kdo by se staral o tak nepravděpodobnou eventualitu. Dodržovali ho, jen když na dveře zakleпали bezpečnostní inspektoři.

Sanda si říkala, že kdyby vážně došlo na nejhorší a evakuační modul se kolem ní zaklapl, pak by to za těch pár ucvaknutých prstů stálo. Zasnědilo ji na stehně a ona si inkriminované místo promnula mezi dvěma prsty. Teď už jí to tak pitomé nepřišlo.

„Promiň, promiň.“ Graham stáhl ruku zpátky a zatahal se za kombinézu z FitFlexu, která se mu lepila na hrud'. Vzdychy si stěžoval, že mu těsný materiál dráždí chloupky na prsou. A Sanda zase odpovídala, aby to překousl a kombinézu si poctivě oblékal, protože člověk nikdy neví, kdy na něho vybafne tvrdé vakuum a kousne ho do zadku.

„Všichni máme nervy nadranc,“ řekl Tomas.

„Přestaň,“ zavrčela Sanda.

„Co?“

„Deeskalovat situaci.“

Ticho. Sakra. Ještě před pár týdny by to tlachání bylo jako balzám na její nervy, ale teď by se nejradši zavřela ve smyslově deprivaci nádrži. Dvanáct hodin. Jen tolik uplynulo od chvíle, kdy se ocitla bez kombinézy ve vesmíru, rozloučila se se životem a odevzdala se bezedné černi. Měla by se dát dohromady. Uklidnit se. Aby jí myšlenky v hlavě neposkakovaly sem a tam jak splašená veverka.

Píchlo ji ve stehně. Podívala se dolů a uvědomila si, že si svědivé místo mimoděk rozemnula doruda. Potřebovala kombinézu. Nějakou tělesnou ochranu pevnější než ty hadry, které Graham vyhrabal ze zaprášené bedny se zásobami.

Potřebovala spoustu věcí, ale kombinéza představovala konkrétní cíl, na který se teď mohla soustředit.

„Určitě nemáš na palubě jeden FitFlex navíc?“ zeptala se.

„Promiň, holka, nečekal jsem společnost.“

„Už se blížíme. Brzo se převlíkneš,“ prohodil Tomas.

Sandiny prsty se roztančily po přístrojové desce. Pilotka od-
mávla grafiku a přepnula na živý výstup z venkovní kamery.

„Páni,“ hvízdla tiše.

Tomas roztáhl rty v úsměvu širším než obzor. „Vítej ve svém
prvním opravdovém městě.“

Její domovská Ada byla tak malá, že se raketoplány při cestě
ze stanice na trpasličí planetu obešly bez pomoci vesmírného
výtahu. Ale planeta Atrux, téměř jedenapůlkrát větší, pod jejíž
atmosférickou kopulí žily miliony lidí, měla trochu jiné potřeby.

Nesmírné kopí výtahové šachtice tady proráželo tmavo-
modrou kopuli, která se pod nimi prostírala jako poklidné
moře. Uhlově černý materiál pohlcoval veškeré okolní světlo
a s vesmírnou černí by splynul úplně, nebýt zabudovaných sta-
vových světel, červeno-zeleno-žlutých blikajících pih, které
jako by do nekonečné tmy vysílaly tajné zprávy.

Kolem šachtice se hemžily raketoplány různých tvarů a veli-
kostí pod dohledem umělé inteligence, která zde měla na staros-
ti letový provoz. Lodě se i při brzdění pohybovaly příliš rychle,
než aby je mohl pilotovat člověk. Ve vakuu, kde neexistovalo
nahore nebo dole, se lidské instinkty a reflexy ztrácely. Nad
nimi proletěla ohromná, zářivě bílá jachta, na níž pulzovala
vnější duhová světla do rytmu neslyšitelné hudby a která Sandě
zastínila výhled dopředu.

„Dios,“ vydechla pilotka, „a já si myslela, že Lavauxova loď
je obrovská.“

„Připravte se, budete chyceni,“ ozval se chladný ženský hlas
z reproduktorů nákladáku. Sanda málem vyskočila z kůže.

„Cože...“

„Běžná procedura,“ uklidnil ji Graham. „Akorát vzhledem
k okolnostem nešťastná volba slov.“ Jeho křivý úsměv jí zmír-
nil napětí v ramenou.

„Předpokládám, že moji situaci by si programátoři empatických modulů vůbec nedokázali představit.“

Grahamův úsměv zmizel a nahradil ho nepřítomný pohled do dáli. Nákladňák přestal aktivně brzdit a k výtahu klouzal už jen setrvačností.

Kloubové mechanické rameno se natáhlo a uchopilo ho. Loď zavibrovala, několik diodek na palubní desce si postěžovalo na ztrátu autonomie, ale pilotní umělá inteligence je hned pozhasínala.

„Vítejte v Alexandrii-Atruxu,“ ozval se z reproduktorů veselý, genderově neutrální hlas, podobný tomu, kterým s pasažéry komunikovaly raketoplány Ady. Pak ho vystřídalá otravná uvítací znělka města. Graham stáhl hlasitost.

„Jsou všechny uvítací AI stejné?“

„Všechny, které jsem slyšel,“ odušil Tomas, „a vzhledem k tomu, že jsem v žoldu Nazky procestoval půlku vesmíru, jsem jich slyšel opravdu hodně.“

„Počkej.“ Sanda se poškrábala na nose. „Nezjistil jsi na těch svých cestách, jestli se všude používá stejná inteligence, anebo jen stejný hlasový modul?“

„Proč se ptáš?“ zatvářil se nechápavě Graham.

„Prostě... mě to zajímá.“ Sanda zavřela oči a přitlačila si palcem kořen nosu. „To je jedno. Zapomeň na to.“

Tomas jí věnoval pohled, který se naučil v posledních dvanácti hodinách a který beze slov říkal: *Zase myslíš na Bera, že?* Sanda zkrřížila ruce na prsou, zamračila se na obrazovku a tvářila se, že si toho nevšimla.

Koutkem oka si všimla, že k ní Tomas natáhl ruku, ale pak se zarazil. Sanda přemýšlela, jestli jí naštvalo méně, nebo více, že Tomas usoudil, že držet ruce v jedné linii s křeslem ji teď uklidní spíš než útěšná dlaň na paži. I obyčejné vztahy byly složité. Ale vztah s chlapem, kterého vycvičila v citové manipulaci nejlepší špionážní agentura ve vesmíru, jí nejspíš brzo přivede migrénu, jakou svět neviděl.

Mechanické rameno je přitáhlo těsně k šachtici výtahu, otočilo je špičkou dolů k hangáru a pak zahájilo pomalý, hladký sestup do atmosférické kopule. Přestože přední sklo nebylo opravdovým oknem, nýbrž obrazovkou, na níž běžel výstup z čelní kamery, Sanda se podvědomě naklonila dopředu tak, že k němu téměř přitiskla nos. Alexandria-Atrux se prostírala pod nimi, rozlévala se po zemi do takové dálky a šířky, že Sanda ani nedohlédla k zakřiveným hranicím kopule.

Nebe nad ní potemnělo simulovanou nocí a z města se stal kaleidoskop světél, textur a pohybu. Ulice byly žíhané azurovou a zlatou, proudy lidí pulzovaly vstříc svým každodenním povinnostem, sem a tam. Dokonce i z výšky Sanda viděla fialovo-zeleno-červeno-bílé hemžení reklamních dronů, které z obyvatel Atruxu mámily jejich základní příjem a ještě něco navíc.

V samém středu města se k nebi vypínal těsný shluk mrakodrapů s okny z neodrazivého materiálu, aby na ně reklamní drony nemohly promítat své klipy. Zazobanci v oněch věžích jako dýky byli imunní vůči nikdy nekončícím figlům a úskokům komerce dole v ulicích. Půlku dronů nejspíš sami vlastnili. Periferii města tečkovaly malé zemědělské kopule, schované pod všeobjímajícím atmosférickým habitatem, třebaže s vlastním počasím a denním rytmem.

„Kolik lidí?“ vydechla Sanda.

„Miliony,“ odpověděl Graham, „i když přesný počet by sis musela najít v síti. Atrux byl kdysi velmi slibný systém. Má dvě brány – jednu k Ordinalu, druhou na Adu. Strážci doufali, že až dorazí k Adě, přivítá je další soustava s více branami. Z Atruxu mohla být hlavní dopravní tepna.“

„Jenže se ukázalo, že Ada dokáže ubytovat jen jednu bránu.“

Graham přikývl. „Bylo to obrovské zklamání.“

„Proto se spousta vašich původních osadníků trhla a založila Ikarion,“ řekl Tomas.

„Zklamání, kam se podíváš,“ zabručela Sanda.

K zemi je přitiskla gravitace a Sanda si uvědomila, jak prázdný má žaludek. Na jídlo ani nepomyslela od chvíle, kdy vylezla z léčivého elektrolytu.

„Teď bych zabila kvůli syrové nutriční kostce.“

Tomas se zakuckal. „Budu se tvářit, že jsem to neslyšel.“

„Neboj, znám podnik, kde dělají skvělé nudle,“ řekl Graham. „Brzy se pořádně nadlábneš.“

Nákladák se zachvěl, když ho rameno zasunulo do doku. Graham zvýšil hlasitost a protivně veselou uvítací melodii Alexandrie-Atruxu nahradilo smrtelně vážné hlášení.

„Vaše plavidlo bylo zakotveno v hangáru jedenáct, dok 32A. Stiskněte, prosím, na svých náramkových padech tlačítko *Přijmout*, načež obdržíte přístupové údaje.“

Na všech třech jejích přístrojích se rozsvítil zelený rámeček se symbolem magnetické karty. Sanda stiskla *Přijmout* a v odpověď se ozvala tichá, líbezná zvonkohra.

„Proč je tady, sakra, všechno tak sluníčkové?“

„Jen se hodně usmívej a hned ti taky bude hej,“ zazpíval Tomas.

„To mě ještě neznáš. Vážně je Atrux taková díra, že tady lidi potřebujou zvedat náladu na každém rohu?“

„Přestaňme tlachat a pojďme to zjistit.“ Graham si jediným zkušeným pohybem rozepnul postroj a vstal, přičemž se protáhl tak silně, že hlavou málem škrábl o strop pilotní kabiny.

Sanda si odepnula postroj a zaváhala. „Kde je Pásek?“

Tomas vstal a přehodil si přes záda naditou tašku. Pod tlustým plátnem se rýsoval hranatý trup údržbářského bota. „Tady,“ poplácal kabelu. „Pásek utrpěl nějaké škody, když vás oba vcucel vesmír. Chci si nejdřív proklepnout jeho akumulátor, abychom mu ještě nepřitížili, až ho znovu nastartujeme.“

„Dobře,“ přikývla Sanda. „Ten robot mi zachránil krk. Dvakrát. Spravíme ho za každou cenu.“

Sandiným sluchovým ústrojím, dosud rozcitlivělým z nechráněného pobytu ve vakuu, otřáslu zabušení na dveře přechodové komory.

„Nákladní lodi, tady Atrux SecureSite, otevřete a okamžitě vystupte,“ zahlaholil ženský hlas.

Sanda zavřela oči a zaryla si prsty do spánků. „To bylo rychlé.“ „Klid,“ broukl Graham, „nejsou to Strážci ani flotila, jen místní ochranka. Poslechneme si, o co jim jde.“

Tomas jí strčil ruku pod paži a zvedl ji na nohy. Sandě se zatočila hlava a rozmazaly se jí okraje zorného pole. Zatřásla hlavou a zhluboka se nadechla. Graham přešel svým padem nad ovládacím panelem přechodové komory a dvojité dveře se jako jedny otevřely, sotva čidlo na druhé straně ucítilo dýchatelnou atmosféru. V čele trojúhelníkové formace drsně vyhlížejících bezpečáků stála žena.

Drsňáci měli v ruce paralyzéry, ale mířili jimi na zem a žena byla vyzbrojená jen svým náramkovým padem, natočeným tak, aby si Graham mohl přečíst displej. Na tom svítil její ident – snímek, na kterém se mračila do čočky aparátu, jako by fotograf zneuctil její matku, a doprovodný seznam jejích funkcí a pravomocí.

Všichni na sobě měli šedohnědý FitFlex s limetkově zelenými pruhy. Po logu Prime Inventive nikde ani stopy. Tihle lidé pracovali pro Atrux a nikoho jiného.

„Jsem vyšetřovatelka Mari Lagunová. Je tohle kompletní posádka vašeho nákladáku?“

„Ano, madam, a já jsem tady kapitán. Nějaký problém?“ Graham se opíral o rám přechodové komory s rukama volně založenými v bok a Tomas se Sandou se přesunuli za něj. Lagunová k nim zalétla sotva patrným pohledem.

„Prosím, identifikujte se, kapitáne.“

Graham si na padu vyvolal svůj ident a ukázal jí ho. „V pořádku?“

„Ano. Grahame Lucasi Greeve, jste zadržen k výslechu. Snaha klást odpor bude mít za následek zatčení. Pojdte, prosím, se mnou.“

Lagunová znovu přešla pohledem Sandu a přes rameno houkla na jednoho svého člověka. „A téhle ženské sakra přivezte vozík.“

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Otázka zásobování

Kousnutý had neutíká, poučila jednou Birana Strážkyně Šun. Kousnutí vrátí, i kdyby byl na smrt raněný. Biran neměl s hady valné zkušenosti – většina dávných pozemských zvířat se s lidstvem mezi hvězdy nepřestěhovala –, ale tušil, že teď je získává rovnou z první ruky.

Představitelé Ikarionu by za Primy nikdy nepřišli a Primové by nedali najevo slabost tím, že by šli oni za nimi. A tak se poprvé od začátku války setkali šéfové Ady a Ikarionu tváří v tvář ve virtuální zasedací místnosti.

Z falešných oken byl líbezný výhled na rozkvetlou louku zalitou dokonalou nápodobou pozemského slunečního světla. Podle studií Primy šlo o to nejpoklidnější prostředí právě pro taková jednání. Vše od stolu z ovocného dřeva až po štukové stěny bylo naprogramováno specialisty Strážců tak, aby se členové místnosti uvolnili a byli ochotni jednat.

Jenže lidé nebyli zaměnitelné součástky a podle toho, jaký pohled generál Negassi upíral do měkkého světla v oknech, si Biran domyslel, že programátoři nerozšířili řady svých beta-testerů o obyvatele jiných světů než Ada. A možná ani o nikoho jiného kromě Strážců.

„Mně zkrátka není jasné,“ prohlásil prezident Ikarionu Bollar, „proč bychom se měli kvůli ztrátě jedné malé měsíční základny sklonit před Primou a vzdát se svého práva

na nezávislost. Nechceme být součástí Primy. A nejsme jediní, kdo o to usiluje. Nemáte právo nám diktovat, jak a kdo nám má vládnout.“

„Prosím, nechte si ty kecy,“ odsekla generálka Anfordová. Bollarovo obočí vystřelilo vzhůru, ale Biran i ředitel Olver nechali generálku, ať vede jednání po svém. Anfordová ostatně neměla ve zvyku popichovat druhé bezdůvodně. Pokud usoudila, že taková taktika je nejlepší, pak určitě byla. Biran jejím instinktům věřil a Olver také, jinak by ji ke schůzce vůbec nepřizval.

„Všem v této místnosti je jasné, že měsíční základna, kterou *Světlo Berossovo* zničil, nebyla obyčejná výzkumná stanice. Přišli jste o svou zbraň. A další už nepostavíte. To jsou jediná fakta, která jsou pro tuto diskuzi relevantní.“

Biran se v duchu ošil, ale zachoval neutrální výraz. Chvilí čekal a sledoval, jak generálčina slova čerí hladinu. Bollar stiskl rty. Negassi sevřel pěsti a zaťal čelist. Všechno to byly jen digitální projekce a šikovný specialista na síťovou komunikaci by samozřejmě dokázal svého avatara upravit tak, aby nedával najevo emoce, které jeho majitel prožíval. Jenže Ikarijci síť neměli.

Tedy měli svou vlastní, podřadnou verzi, ale Prima ovládala drtivou většinu digitálního prostoru a Ikarionu k němu dávno odepřela přístup. Tihle dva politici nebyli natolik zběhlí, aby ve virtuální realitě dokázali fingovat řeč těla.

„Chápu vaši frustraci,“ vložil se Biran do hovoru, když se Bollarovy rty opět uvolnily, což signalizovalo, že prezident je připraven k protiargumentu. „Bero byl působivý výtvar a určitě je pro vás velkou ztrátou, že jste o něho přišli, jakož i o schopnost postavit podobnou loď. Nejsme tu, abychom do vás kopali, když jste na kolenou.“

„Vaše prohlášení postrádá věrohodnost,“ zavrčel Negassi, „vzhledem k tomu, že vaše bitevníky krouží kolem našeho teritoria jako žraloci. Posílili jste své hlídky.“ Bleskl po Anfordové

ostrým pohledem. „Proč byste něco takového dělali, když jsme podle vás na kolenou?“

Jessa se mile usmála, ale Biran nepochyboval, že kdyby si teď v generálním štábu strhl své síťové brýle a podíval se na ni, mračila by se jako bouře na obzoru. „Hlídky jsme posílili v celé soustavě, nejen kolem vašich hranic – které jsme mimochodem nepřekročili. Ráda bych vám připomněla, *Světlo Berossovo* se ani tak neztratil, jako spíš uprchl. Vaši zbraň nikdo neukradl, generále. Ztratili jste nad ní kontrolu. A já mám na starost bezpečnost celé této soustavy, včetně Ikarionu a jeho držav. Jsem zodpovědná za všechna lidská osídlení kolem naší hvězdy.“

„My si své hranice pohodlně ohlídáme,“ namítl Negassi.

„Zběhla vám vaše nejmocnější zbraň. Tak mi odpusťte mou opatrnost.“

„Unesla ji vaše *agentka*.“ Ikarijský generál to slovo téměř vyplívl.

Biran reagoval opatrně. „To vaše loď unesla majorku Greevovou, generále. Nepředstírejte, že věříte v opak, jinak naše jednání nikam nepovede.“

„Ta ženská zabila Strážce, že ano? Tak kdo tady ztratil kontrolu?“

„Vážení kolegové,“ rozpráhl doširoka ruce ředitel Olver. „Nedopusťme, aby se náš rozhovor zvrhl v hašteření. Jsme tu, abychom vybudovali most míru mezi našimi národy, abychom zamezili dalším ztrátám na životech. V tak vyspělé společnosti, jako je ta naše, je přece krveprolití nepatřičným anachronismem.“

Bollar si odfrkl. „Vyspělé? Technologii vyspělou máš, Jiane, to přiznávám, ale své lidi držíš na řetězu. Ikarion možná nemá vaše zbraně ani síť, ale máme lidi, kteří mohou bádát podle libosti. Právě tak jsme vynalezli zbraň, které ses tolik bál – svobodným experimentováním. U nás není nic svaté, nic není dovoleno jen hrstce elit na vrcholu. A tuto svobodu hodláme zachovat.“

„Ten váš svobodný výzkum,“ ušklíbla se Anfordová, „málem přivedl celou tuto soustavu do záhuby. Pro zákony a pravidla Primy existují velmi pádné důvody. Nejenže vás experimenty s nadsvětelným cestováním připravily o vlastní výzkumnou stanici, ale navíc jste přivedli na svět umělou inteligenci, která se obrátila proti vám. Vaši lidé by měli lépe než kdokoli jiný chápat, proč máme své zákony.“

„Primské zákony jsou Prima,“ zavrtěl hlavou Bollar. „Na to jsme ještě nezapomněli. Nebo nám snad chcete namluvit, že nás nečeká trest za naše domnělé zločiny, pokud se k vám znovu připojíme? Světlo bylo veřejné divadlo. Museli jste nás exemplárně potrestat, abyste odradili další odštěpenecké frakce od podobného výzkumu. Dokázali jsme, že obecná umělá inteligence je možná. Toho džina zpátky do lahve už nevrátíte.“

„Ne, to nevrátíme,“ připustil Biran, „ale vy jste potvrdili smysluplnost našich zákonů, když jste všem názorně předvedli, že takový výtvar je ze své podstaty nebezpečný a nekontrolovatelný. Udělali jste naši práci za nás.“

Bollarův úsměv se změnil v úšklebek. „Tuhle pohádku teď budou lidem vyprávět vaše ‚zpravodajské‘ stanice? Chudák Ikarion vyletěl příliš blízko ke slunci a spálil se? Jak smutné pro něho a jak velkorysý od Primy, že své zbloudilé děti znovu vzala pod svá křídla? Ne, nemusíte odpovídat, Mluvcí. Už teď vidím, jak se při tom proslavu tváříte, a dělá se mi z toho špatně.“

„Nepředbíhejte událostem, pane prezidente,“ odvětil Biran. „My vám nabízíme olivovou ratolest.“

„Aha,“ povzdechl si tiše Bollar a sklopil pohled k digitálnímu stolu. „Vyhrožujete hezky, pane Mluvcí. Ale povězte, jakou zbraň drží vaše generálka za zády pro případ, že tu vaši ratolest odmítneme?“

„Můžeme vás kdykoli sejmut,“ odpověděla Anfordová suše. „Negassi, ty to víš. Vždycky jsi to věděl. Patová situace se takhle protáhla z jediného důvodu – kvůli té zbrani. Jenže tahle

figurka už na šachovnici není. Teď tady sedíte jen proto, že si nepřeju další oběti. Ale mí nadřizení mi takové ohledy nebudou trpět donekonečna.“

Bollar zalétl překvapeným pohledem k řediteli Olverovi. „Je to pravda, Jiane? Vážně nám jde Okonkwoová a její Nejvyšší protektorát po krku?“

„Prezidente Bollare,“ řekl Olver. Biran byl hrdý na to, že jeho ředitel ikarijskému prezidentovi neoplácí tykání. „Nepochybně si uvědomujete, že vaše odtržení od primského společenství má své stinné stránky. Život ve vesmíru je tvrdý. Primské zákony lidstvu umožnily osídlit cizí soustavy, ale zároveň je nabrousily jako břitvu. Váš výzkum umělé inteligence a nadsvětelných motorů představuje pro lidstvo potenciální existenční hrozbu. Ředitelce Primy s vaší vzdorovitostí brzy dojde trpělivost.“

„Ach tak,“ řekl Bollar a podíval se Anfordové do očí. „Pak je mi líto, generálko, ale zřejmě budete muset splnit svou mrzutou povinnost a ušpinit si ruce krví. Toužíme po svobodě. A my oba víme, že jde o víc. Tato soustava je slepá ulička, chudá na přírodní zdroje. Nechceme zemřít, ale nejsme hlupáci. Kdybychom kapitulovali, věci by se vrátily do stavu před několika generacemi, ne-li horšího. Po návratu do primského chomoutu bychom dostávali jen existenční minimum. Každý u tohoto stolu ví, že to nikdy nestačí. Musíme mít svobodu rozvíjet vlastní výzkum a hledat zdroje, s nimiž si pak budeme nakládat dle vlastního uvážení.“

„Pokud vám jde jen o zásoby,“ řekl Biran, „pak se určitě nějak domluvíme.“

„Příčemž Ikarion by vyjednával z pozice poraženého se státem, který nemá důvod sliby plnit. Tahle soustava je zkrátka chudá na zdroje, Mluvčí. I kdybychom se dohodli, na této skutečnosti se nic nezmění. Kdepak, my prostě musíme mít otevřenou cestu k jiným soustavám, kam žádné brány nevedou. Potřebujeme technologii nadsvětelných letů, třebaže v tomto

směru postupujeme jen pomalu. Lidstvo musí umět žít mezi hvězdami i jinak, i když je to namáhavější.“

„Generále Negassi,“ řekla Anfordová, „připomeňte, prosím, svému prezidentovi, že tuto válku nemůže vyhrát.“

Negassi zvedl bradu. „Ikarion zná cenu nezávislosti.“

„A vaši lidé?“ prohodil Biran. „Obyčejní, běžní Ikarijci ji taky znají? Jste ochotni nechat umírat civilisty za pýchu jednoho národa?“

Birana překvapil Bollarův nefalšovaný úsměv. „Znají, Mluvčí. Jednoho dne možná pochopíte hodnotu lidské hrdosti. My se neohndeme. Přeji vám všem hezký den. Hvězdy necht' vás ochraňují.“

Ikarijci přerušili spojení.

Biran si sundal síťové brýle a protřel si oči, dokud neviděl hvězdičky. Prohlédl právě včas, aby spatřil, jak si Anfordová strhla brýle a málem jimi mrštila o stěnu.

„Kvůli tomu zatracenému bláznovi zahynou miliony lidí,“ křikla.

Ředitel Olver si povzdechl a položil své brýle na stůl. Jejich otlak kolem jeho očí jen umocnil vrásky, které si Olver schválně nechával. „Na takové rozhodnutí, jakkoli opovržením hodné, má právo.“

„Teď už jim dochází, v jak zoufalé jsou situaci,“ poznamenal Biran. „Měli bychom jim dopřát chvíli času, ať to důkladně vstřebají. Jakmile náš rozhovor tlumočí svým poradcům, leč která loajalita zakolísá. Snad na té zatracené planetě nejsou za svobodný výzkum ochotni umřít úplně všichni.“

„Nejde o výzkum,“ zavrtěla hlavou Anfordová. „Předtím jste uhodil hřebíček na hlavičku. Jde o zásobování. Vědí, že jakmile se vrátí pod primskou kontrolu, tomu jejich pašování bude rázem konec.“

Já proti jejich pašerákům zatím nezakročila, protože Ikarijci by bez nich neuživili své obyvatelstvo. Pokud ale kapitulují, Prima zapráská bičem a začne jim dodávat skrovnější příděly,

než mají teď. A moji informátoři tvrdí, že jejich příděly jsou *hodně* skrovné.“

„O tom všem se dá vyjednávat,“ trval na svém Biran a jednou rukou si třel tvář. „Kdyby nás aspoň nechali předložit nějakou nabídku.“

„Jste si jistý?“ zabručel Olver. „Myslíte to dobře, Mluvčí, ale pravda je taková, že jakmile jim Okonkwoová znovu nasadí uzdu, pořádně jim ji přitáhne. Nezapomínejte, že jen díky ní ještě neproběhlo hlasování o násilném podmanění Ikarionu, jenže to ona nemůže odkládat věčně. Nejvyšší protektorát nedá Ikarionu vůbec nic. Kdybychom chtěli vyjednávat o zásobách, museli bychom je vzít z vlastní pokladnice. A všichni víme, jak ta je chudá.“

„Nemluvě o tom,“ přisadila si Anfordová, „že Bollar by se dlouho neudržel, kdyby Ikarion znovu připojil k Primě. Jeho lidé by ho považovali za slabocha, možná dokonce za zrádce. Připočtete k tomu tenčíci se zásoby a měl by na krku převrat, i kdyby mu Prima nechala guvernérské křeslo. Příští rok bychom jednali s Negassim a jeho nejbližším poradcem. Bollara bychom už nikdy neviděli, ledaže by nám ho předhodili jako obětího beránka k trestnímu stíhání.“

„Takže on bude riskovat životy svých lidí, jen aby se udržel u moci?“

Olver a Anfordová si vyměnili pohled. Biran se ušklíbl. „Byl jsem naivní.“

„Netrapte se tím,“ řekl Olver. „Dokud je Konzervárna zavřená, máme dost času všechno probrat, než budete muset učinit veřejné prohlášení. Jen vás upozorňuju, že až na ně dojde, možná se vám nebude líbit.“

„Rozumím,“ přikývl Biran. „Těžko můžeme předstírat mír, když ikarijské bitevní lodě pálí na ty naše, přestože bych si z celého srdce přál opak.“

„Když už jsme u těch prohlášení,“ řekla Anfordová. Biran se napřímil. Tušil, co přijde. „Moji zpravodajci analyzují záznam

majorky Greevové a Strážce Lavauxe. Všichni sice víme, že jde o deepfake, ale dokázat to bylo těžší, než jsme čekali. Můj tým tvrdí, že původní záběry byly vymazány ze všech systémů. Pracují na jejich obnovení a odhalení viníka, ale očistit jméno vaší sestry zatím nemůžeme. Sjednocené světy se stále vzpamatovávají z toho, co viděly. Vypadalo by to, že chceme něco ututlat.“

„Děkuji vám za snahu, generálko. Slibuji, že se k této věci nikdy nevyjádřím, dokud nebudete mít vše pod kontrolou.“

Anfordová se na něho zdrženlivě usmála. „Osvěžující změna taktiky, Mluvčí.“

„Nezvykejte si na to,“ zazubil se Biran.

„Každý z vás,“ řekl Olver vestoje, „si splní své bezprostřední povinnosti a pak si konečně odpočine. Já využiji všech svých zdrojů a pokusím se zjistit, zda bychom Ikarijcům přece jen mohli nasadit ten příslovečný chomout.“

Biran se ušklíbl. „Nelíbí se mi, že stojíme na straně potlačování svobody, pane řediteli.“

Olverovi se letmo zakalil zrak únavou a propadly se mu líce. Záhy však tvář starého diplomata znovu rozjasnil úsměv, laskavý, ale prázdný. „Taková je cena za bezpečí. Nemůžeme připustit, aby přišla na svět další zbraň typu *Světla Berossova*.“

Ostatní spěšně opouštěli generální štáb, ale Biran ještě postával a vnímal náladu ve vzduchu. Rozlehlé prostory Konzervárny jako by tajily dech. Strážci povolání ze svých domovů se hrbili v místnostech, které kdysi obývali jako studenti, a své povinnosti si v této krizové době plnili pomocí virtuálních prostředků. Vtom Biran uslyšel, jak se k němu blíží krátké, precizní kročeje.

Otočil se a zjistil, že chodbou kráčí Strážce Vladsen se sklopenou hlavou. Biran se zarazil. Vladsen byl chráněncem strážce Lavauxe, netušil však, co je Lavaux opravdu zač. Jeho přítomnost byla pro Birana neustálou připomínkou toho, že Lavaux chtěl ublížit Sandě.

Ale za to Vladsen nemohl.

Biran si odkašlal, aby na sebe upozornil. „Pořád pracujete, Strážce?“ řekl, ale hned mu to přišlo hloupé. Všichni tady pracovali od rána do noci a tmavé kruhy pod Vladsenovýmá očima toho byly dostatečným důkazem. Přesto se Vladsen zarazil a věnoval mu stín úsměvu.

„To snad všichni, ne? Jak pokračují jednání?“

Biran se ušklíbl, čímž si od druhého muže vysloužil tichý smích. „Bohužel, dle očekávání. Olver by měl brzy podat aktuální zprávu.“

„Aha, no.“ Vladsen měl ve tváři sevřený výraz muže, kterému došly zdvořilostní fráze a nejradši by hovor ukončil. „Tak pokud vás to potěší, jsem rád, že jste ve vyjednávacím týmu.“

Vladsen zamrkal, jako by tím, co řekl, překvapil sám sebe, a spěšně vykročil pryč. Ještě se na Birana ohlédl přes rameno, věnoval mu úsměv a přání hodně štěstí a dobré noci, které mu Biran napůl oplatil. Tak to bychom měli. Biran potlačil povzdech. Se svým kolegou se bude muset nějak smířit, ale teď byl jeho prioritou Ikarion.

Zatímco se ubíral známou cestou do svého někdejšího studentského pokoje, říkal si, jak je možné, že jsou to pouhé dva roky, co si nechal implantovat čip a stal se Strážcem. Každou kohortu tvořilo dvanáct kandidátů a jen šest z nich se dočkalo promoce. Stanice Hlídka byla stálým domovem sto čtyřiačtyřiceti Strážců, přičemž mnoho dalších se tady zastavovalo v rámci svých povinností.

Většina z nich byli vědci a akademici a jen málokterý měl politické ambice. Biranův svět se smrškl právě na tuto sféru, která však představovala jen tenounký výsek celé šíře strážcovského údělu. Pro civilisty byli Strážci lidé, kteří v hlavě nosili čip s údaji o Casimirově bráně, ale tato funkce obnášela mnohem víc.

Kromě vládnutí a vojenského velení se Strážci věnovali výzkumu, který směli provádět jen oni. Naniti, bioinženýrství,

řízení atmosféry, zbraně a pohonné systémy a další podobné technologie měly dle úsudku Prime Inventive příliš blízko k technologii Casimirových bran, a proto se staly výhradní doménou Strážců.

Biran měl zpočátku prozaičtější cíle. Hodlal studovat logistické algoritmy dopravních tras, o něž se opírala zásobovací mašinerie Primy. Jak rychle se může člověku změnit celý svět, když ho postihne tragédie.

Biran stál u okna s výhledem na město pod sebou, ruce v kapsách, bradu zvednutou k simulované noci. Někdy se člověk zkrátka musel vydat jiným směrem, než by si přál. On jen doufal, že dosavadní zkušenosti ho dostatečně připravily na to, co ho čeká. Elán a instinkt měly své limity.

Chodbou se valil čistící robot, který osamělého Strážce na posledních chvíli objel. S napůl zavřeným nákladním košem hledal, co by kde uklidil, ale Biran v té změti ložního prádla a dalšího harampádí zahlédl něco výrazného, limetkově zeleného.

„Zastav.“

Dvě souhlasná pípnutí.

Biran hřbetem ruky odstrčil potrhaný polštář. Pod ním se skrývala tubička se zelenou, fosforeskující rtěnkou s ulomeným uzávěrem, takže na ošuntěném šedém materiálu zůstala ostrá barevná šmouha. Srdce se mu sevřelo. Tohle byly věci z Anaiina pokoje, na cestě do spalovny. Šest studentů jeho kohorty absolvovalo. Pět jich přežilo až do dnešního dne.

Biran se probíral obsahem odpadkového koše, i když si nebyl jistý, co přesně hledá. Tady asi žádné odpovědi nenajde. Dozorčí už určitě všechno prošli a sebrali vše, co souviselo se zrádnými vazbami bývalé Strážkyně na Ikarion. Biran ještě neměl čas se s tou proradností smířit, srovnat si v hlavě realitu ženy, která sabotovala pronásledování únosců jeho sestry, se vzpomínkou na dívku, s níž se zpíjel pod obraz o oněch vzácných víkendech mimo akademii.

V tomhle koši nebylo nic, co by mu napovědělo, kde končí žena, kterou obdivoval, a začíná zrádkyně.

Vtom se rukou otřel o kov a vytáhl z harampádí tenký tablet velikosti dlaně, na jakém si lidé obvykle skladovali osobní a rodinné fotografie. Biran neměl moc fotek z dob, kdy byli oba šťastní, a tak ten kus chladného kovu vzal a zasunul do kapsy, přičemž se podivil, jak může být něco tak malého tak těžké.

3

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Nesprávný uprchlík

„Co prosím?“ vydechl Graham.

„Já obvykle nevyslýchám podezřelé v hangáru, pane Greeve. Pojdte se mnou.“

V Sandině hrudi se zformovalo roztavené jádro hněvu tak horké, až se z toho skoro málem rozslzela. Chtěla se protlačit skrz bezpečáky dál, ale Tomas jí pevně sevřel ramena a přitiskl si ji k boku, aby si toho Lagunová nevšimla. Zkrátka jí chtěl ochránit před sebou samou. Kretén.

„Co to má znamenat?“ vyjela Sanda na bezpečáky. Tomas si unaveně povzdechl.

Lagunová dál cosi datlovala do svého padu, aniž k ní vzhledla. „Váš otec je předvolán k výslechu. Bude to rychlé a bezbolestné, pokud se nebudete zbytečně vzpírat.“

Váš otec.

„Víte vy, kdo já jsem?“

Lagunová konečně vzhledla a oplatila Sandě pohled. Její oči byly velmi tmavé, téměř černé, a Sanda z nich nic nevyčetla. Dlouho komunikovala jen s Tomasem a Berem a na normální lidi si ještě nezvykla. Novorozená umělá inteligence a prvotřídní špion se do normální společnosti nepočítali. „Ano, chápu, majorko. Vaše eskapády mě nezajímají, ale tohle město ano. Pane Greeve, pojdte, prosím.“

„Já... ano, samozřejmě.“ Graham Sandě útěšně stiskl paži a vystoupil z falešného bezpečí svého nákladáku. Drsnáci kolem něj utvořili hlouček. Sice mu nenasadili pouta, ale zabránili mu v jakémkoli prudkém pohybu.

„Jestli víte, kdo jsem,“ vyhrkla Sanda, „pak snad chápete, že právě teď bych nechtěla být odloučená od své rodiny.“

Lagunová se zarazila. Píchla prstem do panelu zasazeného ve zdi a pak do něj udeřila hranou pěsti. Nad hlavou se jí ozvalo syčení ozubených kol a pneumatického mechanismu a po chvíli se ze stěny vysunula rozměrná kovová skříň. Panel zezelenal a skříň se s cvaknutím otevřela.

Lagunová z ní vytáhla složený invalidní vozík, s cvaknutím ho rozložila a postavila na zem mezi ně. „Přiložte svůj pad tady k tomu displeji“ – ukázala na opěrku – „a křeslo zareaguje na vaše biometrické údaje.“ Posunula křeslo dopředu a pak ustoupila. „Máte mé slovo, že se vašemu otci nic nestane. Přivolejte si taxík a jedte sem.“ Ťukla do svého náramkového padu a kmitnutím zápěstí cosi poslala Sandě. Té se na padu objevil zelený smajlík a žádost o přijetí souřadnic. Sanda jí vyhověla. „Moji lidé vás pustí dovnitř.“

„Proč to děláte?“ chtěla vědět Sanda.

„Opakuji, že mě zajímá jen tohle město.“

Velitelka drsnáků ze SecureSite se otočila na podpatku a odkráčela pryč a její podřízení se i s Grahamem vydali za ní.

„Víš něco o té ženské?“ zeptala se Sanda, jakmile se Lagunová ztratila z doslechu.

Tomas zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o ní neslyšel, ale myslím, že bychom ji měli poslechnout.“

„Mám hrozný hlad.“

Tomas na ni zvedl obočí. „Nejdřív Graham, ne?“

„No jasně.“

Tady Sanda bez svých vojenských privilegií nemohla předbíhat a tak jí trvalo věky, než se vypořádala z přelidněného hangáru. Než se protlačila do fronty na taxíky, už viděla rudě.

„Než se tam dostaneme, vytrhají mu všechny nehty na nohou.“
„Řekl bych, že SecureSite takhle nefunguje,“ namítl Tomas.
„Ale dokázat to nemůžeš.“

Vtom u nich hladce zastavil autotaxík. Tomas přiložil k ovládacímu panelu svůj ident a ten zapípal na uvítanou. Sanda málem naskenovala svůj, ale pak se vzpomatovala. Že se o ni nezajímala Mari Lagunová, ještě neznamenal, že by nezastříhal ušima někdo jiný, jakmile by se objevila na síti.

Ovšem taxík si i bez identu prostřednictvím vnějších kamer důkladně prohlédl ji i její vozík, a než jí otevřel, přeskupil sedadla, aby jí udělal víc místa. Ze dveří se vysunula štíhlá rampa, po které Sanda vjela dovnitř, a otočila se tak, aby měla výhled ze simulovaného čelního okna. Tomas nacpal dozadu kabelu s Páskem a přisedl si k ní. Taxík si vzal souřadnice z náramkového padu a zařadil se do provozu.

Bylo to tak normální, nastoupit do taxíku a zkrátka si hledět svého. Nikdo ji nesledoval. Nikdo na ni nezářil. Lidé ji tady nepoznávali, zatím, a ona si v té anonymitě připadala drobná a nevýznamná, ale zároveň svobodná. V tomhle městě mohla zmizet, kdyby chtěla. Nechat Tomase zhotovit nový ident a vypařit se. Mohla by žít tak, jako by ten čip v její hlavě neexistoval. Jako by někde tam nahoře neexistoval Bero a nepotřeboval pomoc. Jako by se nadosmrtně obešla bez své rodiny.

Jenže lhaní do kapsy jí nikdy moc nešlo.

Čelní obrazovka změnila záběr, když na ni Tomas promítl obsah svého náramkového padu, aby ho viděli oba. Byla to sbírka novinových článků o SecureSite, zejména těch, které se týkaly Lagunové: Lagunová žádá o pomoc, Pouliční kriminalita přesáhne hranice Stanice, Grotta si zaslouží mír.

„Vypadá to, že je to taková lidová hrdinka,“ prohodil Tomas.

„Takže ke Grahamovi se bude chovat podle toho, jak usoudí, na které straně táta stojí.“

Tomas se ušklíbl. „Jo, doufejme, že má jeho složku a vidí, že Graham se narodil v Grottě.“

„Dorazili jste na místo,“ oznámil taxík.

Společnost SecureSite se usadila v závětrří jednoho dýkovi-tého mrakodrapu a ve stínu okolních obrů vypadalo její sídlo jako podsaditý trpaslík. Jako by se zuby nehty drželo skalnaté-ho podloží města, zatímco všechno kolem se natahovalo k si-mulovaným mrakům.

Sanda si uvědomila, že má paže oslabené hladem, nevyspá-ním a vlastně vším ostatním, a tak nechala křeslo, aby se samo svezlo po rampě dolů do budovy. Sotva uvnitř ujela dva metry, jeden drsňák přerušil hovor se svým kolegou a píchl do ní prstem.

„To to trvalo. Tudy.“

Zavedl je k výtahu a přešel náramkovým padem nad zám-kem. Sandy se zmocnilo znepokojivé tušení, že se z téhle budo-vy nedostane, pokud ji někdo nevyprovodí. Neměla ráda pocit, že je v pasti. Ten samozřejmě neměl rád nikdo, pokud netrpěl nějakou speciální úchylkou, ale jí se z představy, že tady uvízne, zvedal adrenalin. Poslední dobou byla pořád něčím rukojmím a už toho měla dost.

„Jak se odsud dostaneme?“

„Doprovodím vás ven, až Lagunová skončí.“

„My ale nejsme zatčeni.“

Muž si ztěžka povzdechl. „SecureSite má pravomoc zadržet každého občana podezřelého z porušení zákona na tak dlou-ho, aby ho mohl předat primské flotile. My nevězníme, my vy-šetřujeme.“

„Mně teda ten váš barák jako vězení připadá.“

Dveře výtahu se otevřely. Sanda ani necítila, že by se kabina pohnula. „Tak jsme tady. Třetí dveře vlevo. Lagunová na vás čeká.“

Sanda zdráhavě vyšla ven. Nerada se vzdalovala od své jedi-né únikové cesty, ale pomyslela si, že kdyby došlo na nejhorší, Tomas výtah hackne. Anebo ona rozbije pár oken.

Byla už v polovině chodby, když bezpečák dodal: „Jo, a ma-jorko?“

„Ano?“

„Nate. Malé poděkování.“

Hodil jí malý balíček zmačkaného oranžového papíru. Sanda ho reflexivně zachytila. Hladký, barevně výrazný. Značka jí nic neříkala, ale čokoládovou tyčinku by poznala kdekoli.

„No to mě... Díky.“

„To je za Dralee.“ Když se dveře výtahu zavřely, vysekl jí dokonalý flotilní pozdrav.

„S tvým štěstím bude otrávená,“ utrousil Tomas.

„To je mi úplně jedno.“

Sanda roztrhla obal a ukousla si celou půlku tyčinky. Rozkošnický zavrňela, když se jí čokoláda na jazyku rozpustila do lahodné mandlovo-kakaové směsi.

„Ty... předeš?“

Sanda se zarazila. „Ne. Co koukáš? Jdeme.“

Tomas se zazubil, ale neřekl nic. Strčil do dveří a pustil ji před sebe. Sanda přeložila obal napůl, vsunula si nedojedenou tyčinku do kapsy na boku vozíku a vjela do kanceláře.

Představovala si spartánskou místnost, mizerné osvětlení a ocelovou židli připoutanou k podlaze. Místo toho to tu vypadalo spíš jako v čekárně u zubaře. Osvětlení bylo teplé a veselé, stěny pokrývaly vkusné, i když nudné impresionistické obrazy. Lagunová seděla za stolem ze syntetického dřeva a prsty měla položené na tabletu mezi sebou a Grahamem.

To Sandu znepokojilo víc než řetězy a krvavé skvrny. Z vlastní zkušenosti věděla, že když se někdo tak usilovně snaží vypadat normálně, obvykle něco tají.

„Jsem ráda, že jste přišla,“ řekla Lagunová.

„Co to má být? Terapeutické sezení?“

„V SecureSite pracujeme trochu jinak a naše výsledky mluví samy za sebe.“

„A kdo vás financuje?“

„Cože?“

Sanda se otočila na patě, sedla si naproti Lagunové a nasadila ten nejtvrďší výraz, na jaký se zmožla. Graham jí palcem setřel čokoládu z koutku rtů. Sanda zavřela oči, nadechla se, pak znovu nasadila přísný výraz.

„Podívejte, nic podobného na Adě nemáme, takže jsem možná špatně informovaná, ale pokud já vím, tak většina rozpočtu na bezpečnost jde do databází a obslužného softwaru a ne do nevkusné výzdoby čekáren jak z jednadvacátého století. Tak o co tady jde?“

„Nejsme vojáci. Nespadáme pod Strážce. Jsme soukromá firma a naším jediným zájmem – mým jediným zájmem – je bezpečí a pořádek v tomto městě.“

„A já vám mám jako věřit, že právě proto se nezajímáte o mě? Copak by vašim vztahům s Primou neprospělo, kdybyste mě předali dozorcí službě? Viděla jsem zprávy. Vaše organizace trpí nedostatkem financí.“

„Chcete, abych vás zatkla, majorko?“

„Jistěže ne.“

„Tak mi prosím vysvětlete, proč o tom pořád mluvíte.“

„Protože už mě nebaví být něčí loutkou, slečno Lagunová. Pokud mě nezatknete, má to nějaký důvod a já chci vědět jaký.“

„No dobrá.“ Lagunová poklepala na obrazovku před sebou. „Tenhle záznam jste viděla, že?“

Na obrazovce se rozeběhly roztřesené, vzdálené záběry její potyčky s Lavauxem. Sanda odvrátila pohled. „Ano. Je to zfalšované. Já ho z přechodové komory nevyhodila. On napadl mě a já se jen bránila.“

„Já vám věřím.“

„Proč?“ Lagunová si ztěžka povzdechla a dvěma prsty záběr přiblížila. Sanda se přinutila dívat. Lagunová video zastavila na detailním záběru Sandy ležící u Lavauxových nohou. Ten jí na zmanipulovaném záznamu podal ruku, aby jí pomohl vstát, jako by Sanda zakopla. Ve skutečnosti ji popadl za vlasy a přitiskl jí nůž ke krku.

„Ten podvrh je dostatečně kvalitní pro konzumenty zpráv, ale já už dlouhá léta prohlížím videa jako důkazní materiál a tenhle výjev je skrz naskrz podezřelý. Například tady pod tím raketo-plánem je vidět stín, který nápadně připomíná muže se zbraní klečícího nad ženou. A kromě toho, takhle by nevypadala žena, která zakopla jen naoko, s úmyslem napadnout muže, který jí chce pomoci. Promiňte, že to tak říkám, majorko Greevová, ale jste celá zmlácená. A těsně předtím, než začne ten fingovaný úsek, vám ve tváři vidím... zoufalství. Rvete se jako o život, a podle mě oprávněně, protože Lavaux se pohybuje jako člověk, který se chystá zabít.

Podle mého profesionálního názoru je jen otázkou času, kdy vyjde najevo, že je ten záznam falešný. Kdybych vás zadržela, nejenže bych tím zbytečně marnila čas a prostředky, ale navíc bych si udělala vlivného nepřítele. A o to já nestojím.“

Sanda si olízla rty a pokusila se zamaskovat vzednutí naděje v hrudi. Jestli tahle vyšetřovatelka poznala, že záznam je falešný, určitě si toho brzy všimnou i další. Biran se už postará, aby pravda vyšla najevo. To je jisté.

„Tak proč zadržujete mého otce?“

„To je místní záležitost.“

Lagunová odmávla video stranou, vyvolala si složku s případem a jala se probírat fotkami. Sanda letmo zahlédla název spisu – Grotta: Žhářství – a pak jí Lagunová ukázala jeden snímek.

Muž ležel na posteli nasáklé krví. Možná mu táhlo na osmdesát, pokud byly vrásky na jeho tváři skutečné, a Sanda by se vsadila, že byly. Tohle nebyla tvář muže, který měl pohodlný život, navíc lidé žijící v pohodlí málokdy končili s krátem v hrudi, který se někdo narychlo pokusil ucpat povlakem na polštář. Bohužel to ani zdaleka nestačilo.

„Harlan Vaish,“ prohlásil Graham. Dotkl se obrazu, otočil ho a přiblížil si obličej. Z tváře se mu vytratila barva a při vyslovení toho jména mu přeskočil hlas.

„Takže jste ho znal. Nevěděla jsem, co si o tom myslet, když jsem vaše jméno našla na seznamu známých spolupracovníků. Vážený, čestný člověk jako vy...“

Graham se drsně uchechtl. „Když myslíte, paní vyšetřovatelko.“

Lagunová drobným pohybem zápěstí odsunula Harlanovu fotku stranou a dvěma poklepaními si vyvolala Grahamovu složku. „Graham Lucas Greeve. Šedesát osm let, narodil se neregistrovaným rodičům ve Všeobecné atruské nemocnici a brzy zmizel v ulicích Grotty. Školní docházku jste si plnil virtuálně, ale nikdy jste se nepodrobil osobní zkoušce.“

„Přišlo mi to zbytečné.“ Znovu se mu zadrhl hlas. Odkáslal si. „Co to má společného s Harlanem? Co se mu stalo?“

„Snažíme se to zjistit. Harlan – jak asi sám víte – měl ve zvyku brát do učení mladé lidi. V rámci vyšetřování jeho smrti jsme zjistili, že naposledy s ním mluvila jistá Juliella Vincenzová alias Jules Valentinová.“

Lagunová vyvolala snímek dívky s vytřeštěnýma očima a zakrvácenýma rukama. Sanda si pomyslela, že vypadá moc mladě, než aby byla jakkoli zapletená do vraždy člověka jako Harlan Vaish, ale takovou emoci by nikdo nezahrál – strach smísený se vztekem. Ať už se Valentinové na té fotce honilo hlavou cokoli, plavalo to v krvi.

„Nemůžeme ji nikde najít a zbytek jeho týmu se rozprchl. Kdybychom se mohli spojit s kýmkoli, kdo mohl s Valentinovou v noc Harlanovy smrti mluvit, moc by nám to pomohlo. Mám za to, že vy jste některé jeho společníky znal a že možná i víte, kam se mohli skrýt.“

Graham si olízl rty. „Tu holku neznám. Koho měl ještě v týmu?“

„Máme podezření, že tihle tři spolu nedávno mluvili.“

Lagunová vyvolala tři snímky, zobrazené v triptychu. Na tom levém byla plavovlasá dívka ještě mladší než Valentinová. Kapuci mikiny měla staženou do očí a z kapsy jí trčela

hrst kabelů. Uprostřed byl svalnatý muž se zacuchaným plnovousem a starou jizvou u klíční kosti po zásahu blasterem. A napravo pak bylo neuto s vrabčím hnízdem vlnitých hnědých vlasů a uštváním výrazem paranoika, který čeká, že na něj každou chvíli někdo skočí.

„Nikoho z nich neznám,“ zavrtěl hlavou Graham. „Museli přijít až po mně.“

„Počkejte.“ Sanda ukázala na snímek staršího muže. „Je tady časová značka, tohle někdo pořídil před dvěma lety. Chcete mi říct, že toho chlapa marně hledáte už dva roky?“

Lagunová vypnula obrazovku. „Ano, chci.“

Graham se tiše zasmál. „Nezlobte se, paní vyšetřovatelko, ale jestli jste Harlanovu partu nenašli ani po dvou letech usilovného pátrání, pochybuji, že vám zrovna já budu užitečný. Mohl bych vám dát leda seznam Harlanových oblíbených míst – většinou grottské bary a laciná VR doupata –, každopádně flotila by vám asi pomohla víc.“

„Ti s námi nehodlají mluvit o ničem, co se týká slečny Valentínové.“

Dlouhá odmlka, než to všichni strávili. „Proč?“ zeptal se nakonec Tomas.

„Protože Harlan Vaish nebyl jediný, koho zabila.“

Lagunová vyvolala úplně jiný obrázek Jules. Na té byla už mladá žena umytá, i když stále v týchž šatech, a vlasy měla na rychlo stažené dozadu, takže její tvář vypadala větší, oči širší. V ruce držela blaster, zbraň, která u někoho takového neměla co dělat, a u nohou jí ležela mrtvá žena.

Vršek hlavy mrtvolky byl ustřelený a hladkou podlahu muzea pokrývala zaschlá krev a mozková hmota. Sanda na první pohled poznala kulturní centrum Elequatorial. Mrtvá žena na sobě měla nevýrazné šaty, které se však skvěly novotou. Pořád na nich byly puky, které maskovaly tvar těla. Magnetické boty, které jí trčely zpod kalhot, však nesly známky pravidelného užívání.

„Kdo to byl?“ Sanda se naklonila nad stůl a přisunula k sobě tablet, aby si tvář mrtvé ženy prohlédla zblízka. Něco jí na ní připadalo povědomé, ale nemohla si vzpomenout co. Možná účes – lidé, kteří trávili hodně času v nízkém G, často chodili ostříhaní právě takhle – nebo postava. Žena měla na zápěstí drobné bleděmodré tetování, dvě čepele kosa s kruhem nad místem, kde se křížily. Sandě to nic neříkalo.

„Tohle,“ odvětila Lagunová, „je Strážkyně Zina Rix Nakatová.“

Sanda prudce odtáhla ruku od obrazovky. Tomas tiše hvízdal.

„Harlan by se do záležitostí Strážců nepletl,“ prohlásil Graham.

„Souhlasila bych s vámi, kdybych neměla video, na kterém jeden z jeho lidí ustrelil Strážci hlavu.“

„To je ale problém dozorcí služby,“ namítla Sanda. „Možná jste ji ani její společníky nenašli, protože se o ně už postarali.“

„Možná,“ připustila Lagunová. „Koneckonců zmizeli ze sítě. Možná bych vám dala za pravdu, kdyby nebylo těch požárů.“

Graham mlčel, a tak se Sanda přeptala: „Požáry?“

„Všechna místa, kde se Valentinová po smrti Harlana Vaishe pravděpodobně skrývala, lehla popelem.“

Lagunová odsunula snímek místa vraždy stranou a vyvolala fotky vyhořelých budov. „Přestalo to, jakmile vypadl její signál.“

„Ale?“ pobídl ji Tomas.

Lagunová k němu otočila hlavu. „Minulý týden to zase začalo. Nemáme důkazy, že v tom má prsty Valentinová, ale je to podobný případ jako ty přede dvěma lety. Znovu hoří zchátralá skladiště, kde se akorát honí myši, porůznu na periferii Grotty. Už jsou tři. Když minulý týden chytlo první, nechala jsem si vyjet jména všech Vaishových známých společníků. To vaše mi vyskočilo jako první.“

„Tak to mi lichotí,“ ušklíbl se Graham, „ale asi vám nepomůžu. Ty tři neznám, ani Valentinovou. Ať už se zapletli do čehokoli, nemá to se mnou nic společného.“

Lagunová vypnula obrazovku. „Chápu, museli jsme to zkusit. Pokud vás někdo z Harlanových známých kontaktuje, pane Greeve, okamžitě mi zavolejte. Na náramkový pad jsem vám poslala své prioritní číslo.“

„Spolehněte se.“

Sanda, Graham a Tomas vstali, potřásli Lagunové rukou a za hlubokého mlčení vyšli z budovy a nastoupili do autotaxíku. Sanda měla pocit, že ji nahromaděné otázky tlačí na kořen jazyka a že se z ní každou chvíli vyhrnou jako povodeň, ale jejímu tátovi se podle výrazu tváře zatím mluvit nechtělo. Však ona počká. Dopřeje mu trochu času, aby vstřebal smrt starého přítele.

„Takže.“ Tomas se na svém sedadle otočil a podíval se Grahamovi do očí. „Jak dlouho znáš Arden Wyke?“

4

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Vesmír je drsná milenka

Jules kurevsky nenáviděla vesmír. Nízké G, nebo mikro-G, nebo nulové G, nebo jak se tomu kurva říká. Nenáviděla odstředivou gravitaci, při níž se jí zvedal žaludek. Pokaždé měla pocit, že se v ní pozvrací.

Ačkoli na zemi na tom nebyla o moc líp. Mimo Grottu se k ní svět nechoval zrovna vstřícně.

Píchla si do šíje další injekci proti nevolnosti a pevně si přitiskla pušku k hrudi. Postroj, který ji poutal k vnitřku výsadečkového modulu, se jí zarýval do těla a drtil jí žebra i skrz vrstvy pancíře. Její tělo se tráslo, jak modul uhýbal a kličkoval kolem zaměřovacích laserů děl, railgunů nebo čehokoli jiného, čím se bránila tahle outsiderská osada, na kterou ji Rainier poslala.

Nejhorší na tom bylo, jak klidně působili ostatní.

Tři z nich měli na sobě brnění dozorcích, které jim masovalo těla i tváře, takže na první pohled nešlo poznat, jak se cítí. Ovšem to, jak drželi své zbraně, nízko a v klidu, bylo dostatečně výmluvné. Dozorčí byli studení jako kráter na Plutu. A protože jim Jules neviděla do tváří, mohla je snáze nenávidět všechny bez rozdílu.

Marya byla jiný případ. Rainier ji navlékla do stejné primské výstroje, jakou na sobě měla i Jules – břidlicově šedé a azurové pláty jim přikrývaly těla a chránily jejich měkké a zranitelné

části, zatímco na hlavě jim seděly jednoduché pancéřové přilby, které měly akorát za úkol chránit jejich lebku, udržovat stabilní tlak a starat se o recyklaci vzduchu.

Dobře, možná nebyly tak jednoduché, jenže Jules nemohla stisknout vypínač a zatemnit si průzor, a to by teď opravdu, ale opravdu udělala moc ráda, protože Marya se na ni dívala, jako by se Jules měla pozvracet, už podruhé, a vzpomínka na ten první případ to jejímu žaludku rozhodně neusnadňovala.

„Kontakt za tři, dva, jedna...“ ozval se počítačový hlas. Raketoplán sebou trhl. Jules to vykoplo vzhůru a postroj se do ní zakousl tak silně, až se Jules lekla, že jí promáčkne brnění. Nestalo se, protože tohle nebyl laciný šmejd, na jaký byla zvyklá. Byla to technologie Strážců, ta nejmodernější, a ona si musela neustále připomínat, že teď i její.

Sice nebyla Strážkyně, ale musela tu roli hrát aspoň trochu přesvědčivě, pokud chtěla shromáždit vědce, kteří by jí pomohli vzbudit Lollu z kómatu. Marya v tom byla lepší než ona. Marya byla lepší skoro ve všem.

„Zásahová formace bod alfa,“ oznámil jeden dozorčí. V rohu Julesina průhledového displeje problesklo jeho „jméno“ – nějaký GC1T7. Kdykoli s nimi Jules byla v týmu, měli jiné identifikační značky. Nevěděla, jestli tuší, že pracují s Rainieřinou agentkou, a ne s opravdovou Strážkyní. Byla moc velký zbabělec, než aby se jich zeptala. Na cokoli.

Dveře výsadkového modulu se ve spršce jisker prudce od-sunuly a za nimi se objevila zakouřená chodba. Než si Jules odepjala postroj, dozorčí se vyhrnuli ven a rozestavili se.

„Čisto,“ ohlásil GC1T7. Ostatní mluvili přes otevřený kanál, jen když to jinak nešlo.

Marya jí pomohla s postrojem a podala jí ruku, než se jí ustálil rozhoupaný zrak i žaludek.

„Zajistěte mi přístup,“ nařídila Jules. Překvapila ji síla vlastního hlasu.

„Postupujeme dál,“ řekl GC1T7.

Dozorčí pokračovali chodbou, dokud jejich bezpečný perimetr nepokryl diagnostický panel ve stěně. Jules si přehodila pušku přes rameno a přistoupila k němu. Pokaždé, když to udělala, si bolestně uvědomila, že Lolla by v tom byla lepší. Jenže Lolla ležela v kómatu a Jules dělala první poslední, aby ji probudila. Aby ji zachránila.

Tahle zapadlá osada byla obyčejný mrňavý habitat zasazený do nestabilního vesmírného balvanu daleko v asteroidovém pásu soustavy Ordinal. A místní své kopuli nevěřili ani natolik, aby žili přímo pod ní. Asteroid byl prošpikovaný nesčetnými chodbami, kde se lidé ukrývali v bezpečí skály a oceli. Podobných osad byly po primských soustavách roztroušeny stovky, ale v této sídlila žena, která by podle Rainier mohla všechno změnit.

Jenže to Rainier tvrdila i o posledních třech vědcích, které Jules unesla.

Jules synchronizovala svůj náramkový pad s diagnostickým panelem stanice a pustila ze řetězu sadu programů, které jí poskytl Rainier. Sice netušila, co přesně tihle šotkové dělají, ale to naštěstí ani nemusela.

Chodbou se rozezněly alarmy, červená světla se rozblíkala varováním před narušenými systémy podpory života. Jules obrátila oči v sloup. Proto měli ty skafandry.

Na jejím padu se rozsvítil ten otravný rozjívený smajlík, kterého jí Rainier s oblibou posílala při každé možné příležitosti. Jules ho smetla a vyvolala si adresář obyvatel stanice. Samozřejmě falešný. Takové osady nezakládali poctiví občané, kteří neměli co skrývat. Když si však Jules porovнала seznam se schématy stanice, udělala si solidní představu, kde by vědkyně mohla být.

„Třetí suterén, laboratoř A3.“

„Rozumím,“ potvrdil GC1T7. „Stupeň rizika?“

„To je vaše práce.“

Dozorčí neodpověděl; ti neodpovídali nikdy. Jules by do nich mohla dloubat a strkat a zpívat o zhýralosti jejich matek a oni by ani nehnuli brvou.

„To se ti povedlo,“ broukla Marya přes jejich soukromou komunikační linku.

„Však mám pravdu.“

„Ale profesionální zabijáky bys urážet nemusela.“

„A co jsme, kurva, podle tebe my?“

Marya zavřela kanál a udělala pár kroků vpřed, ale ne moc, aby neporušila protokol a nezačala šlapat na paty dozorčím při výkonu služby.

Jules měla sto chutí něco říct, popíchnout Maryu, nebo GC1T7, nebo Rainier, nebo kohokoli. Ne že by ji bavilo rozčilovat druhé pro nic za nic. Neustálé, nemilosrdné hašteření ji zkrátka při práci uklidňovalo.

I takový Nox chápal, jak je to důležité, a ten toho nechápal moc. Jenže tihle lidé byli Profesionálové s velkým P, a i když Rainier si Jules cenila kvůli jejímu imunitnímu systému, který tak vřele přijímal evoluční materii, ostatní na ní takový zájem neměli. Ani na jejím blahu. A tak Jules sundala pušku z ramene, sklonila ji hlavní dolů a dodržovala doporučenou vzdálenost, zatímco dozorčí postupovali chodbou a čistili místnost za místností.

Po chvíli jí naskočila husí kůže. Touhle dobou už obvykle narazili na nějaký odpor. Outsiderské osady sice nedisponovaly kdoví jakou palebnou silou, ale teď už na ně měl vyskočit alespoň bezpečnostní bot nebo pár místních, kteří propadli nutkání zahrát si na hrdiny. Jules napadlo, že přepne na veřejný kanál a zeptá se dozorčích na jejich názor, ale nechtěla začít panikařit jako první.

„Není tu trochu ticho?“ zeptala se Marya přes veřejný kanál.

Jules se zazubila na její záda.

„Nezaznamenali jsme žádný pokus o obranu objektu,“ odpověděl GC1T7.

„A to není divné?“ připojila se Jules.

„Je to neobvyklé,“ odušil dozorčí, protože výrazy *divné* zřejmě byly pod jeho úroveň.

Zatímco sjížděli výtahem do třetího suterénního podlaží, Jules si na padu letným pohledem vyvolala údaje o obyvatelích a nechala si je rolovat v rohu svého průhledového displeje. Před očima jí defilovala obvyklá sbírka falešných jmen a profesí, doplněná poznámkami z databáze, kterou Rainier nějak vymámila z primských zpravodajců a která obsahovala předpokládaná pravá jména a profese.

Z uklízeček se staly fyzičky, z básníků biotechnologičtí inženýři. Tyto osady přitahovaly nespokojené vědce z celé Primy, kteří hledali bezpečný přístav, kde by mohli provádět svůj výzkum bez dohledu Strážců a jejich řečí o ochraně celého lidského druhu.

Jules neviděla nic neobvyklého, dokud si nevšimla věku místních obyvatel. Děti. Dobré polovině místních ještě nebylo ani třináct.

Jules polkla, přetočila data zpět a znovu si ta čísla prošla. A znovu. Do osad se stěhovali také rodiče rozčarovaní z omezeného školství a limitů soukromého výzkumu. Takových Jules potkala už spoustu. Ale tohle bylo něco jiného – škola nebo akademie založená za zády Primy.

Jules poslala data Marye a označila tu nejdůležitější kolonku. „Vidíš to?“

Výtah se zachvěl a zastavil.

„No a?“ houkla Marya. „Kvůli nim tu nejsme.“

„Ale...“ Jules zmlkla a stiskla rty, aby udusila vzteklý výlev.

„Ve druhé místnosti vpředu zjištěny hromadné tepelné stopy,“ oznámil GC1T7. „Zajišťuji.“

Jules vyskočilo srdce až do krku, když jí dozorčí poslal tepelnou mapu do průhledového displeje. Uviděla masu oranžovo-žlutých těl nahloučených v zadním rohu místnosti. Věděla, jak to chodí, věděla, jak důkladně dozorčí zametají stopy.

„Povolen pouze neletální mód,“ vyštěkla rozkaz, jakmile se GC1T7 dotkl vstupního panelu.

„Slyším a rozumím,“ potvrdil GC1T7.

Dozorčí jako jeden sáhli dolů a přepnuli své pušky na omračovací funkci. Jules tak pokročilou zbraň neměla, takže si ji musela pověsit na záda a vytáhnout paralyzér.

„Prý zabijáci,“ odfrkla si Marya.

Jules ji ignorovala. Marya si sice hrála na drsňačku, jenže vyrostla ve středostavovské rodině na Ordinalu, kde smrt byla něco, co se stávalo jen pixelům v televizi, a ne lidem z masa a kostí, od jejichž krve si člověk umazal rukávy, když jim chtěl zacpat průstřel hrudi a... Musíš dýchat. Dýchej.

Dveře se otevřely a vzduch prořízlo bledé praskání omračovacích paprsků. Pak dozorčí zavřeli a šli dál. Jules se odmítala dívat. Odmítala. Naštěstí se měla nač soustředit, byl to její záchytný bod v bažině duševního kolapsu. Udělá, co musí, aby zachránila Lollu. A pak vypadne. Vypadne a nadosmrťi zapomene.

Těžké to bylo jen ve chvílích, kdy se po ní natáhla minulost a zaryla do ní své pařáty.

V koutech chodeb se hromadila rez. Prima neprodávala své nejlepší zboží rebelským outsiderům. Pokud někdo toužil po životě v habitatu, který dokázal dlouhodobě odolávat náporu tvrdého vakua, pak bydlel v primské osadě. Tečka, konec debaty. Dokonce i Ikarijci žili pod vrtošivou kopulí, kterou jim před několika generacemi prodali Primové, pod kopulí vyspravenou nadějí a vynalézavostí, jakou by Prima ve svých rigidních mantinelech netrpěla.

A pokud chtěl někdo bádát, pak bádál ve službách Strážců.

Jules o tom před setkáním s Rainier nikdy nepochybovala. Přišlo jí logické, že kdo chce dělat vědu, dělá ji pro Strážce. Ti přece měli nejlepší techniku, nejhlubší kapsy a nejširší pravomoci, což znamenalo vzhledem k předchozím dvěma výhodám také nejlepší zbraň.

Všichni vědci, které Jules pro Rainier získala, si stěžovali na totéž: Prima je navlékala do svěrací kazajky a krátila jim rozpočty, kdykoli se jen podívali na disciplíny, které mohly

nějak souviset s technologií bran a čipů. Mnoho jejich kolegů zmizelo a už o nich nikdy nikdo neslyšel. Past prý mohla sklapnout kdykoli, z jakéhokoli důvodu.

Jules zalistovala osobní složkou doktorky Min Liao. Ta se podle přiložené fotografie nápadně podobala jí samé, tedy kdyby měla Jules hezčí vlasy a méně vrásek kolem rtů. Směška ekvádorského a čínského původu, tipla si Jules. Pomyslela si, že kdyby se vydala vzhůru po jejím rodokmenu a došla až k příbuzným, kteří se poprvé vydali do vesmíru, narazila by na vědce, zaměstnance Primy, bystré a nadšené astronauty, kteří vyletěli ke hvězdám, aby uskutečnili sen Alexandry Halstonové o vesmírné meritokracii.

Ten ovšem netrval dlouho.

Laboratoř čekala na konci chodby. Jules zkontrolovala infračervený skener. V laboratoři bylo jedno tělo, schoulené pod stolem napravo. Jules zvedla pěst a dozorčí se svorně zastavili. Té moci se stále nemohla nabažít. Kdyby dala stejný povel své staré partě, musela by přetrpět půl minuty držkování.

„Vyřídím to,“ houkla.

„Cíl bude pravděpodobně agresivní,“ namítl GC1T7, neboli Jules zdvořile vyzval, aby se jim do toho nemíchala.

„Od toho mám brnění, ne?“

Na veřejném kanálu se neozvala žádná další námitka. Dozorčí si kvůli nějaké invektivě nechtěli přidělovat problémy.

Jules potězkala paralyzér, aby dala najevo, že to myslí vážně. Otevřela dveře a udělala tři kroky, načež ji do hrudi udeřila tlaková vlna. Elektronika jejího brnění na okamžik zpanikařila, ale pak se blikání znovu uklidnilo. Jules si povzdechla.

Zpoza stolu vykukovalo ústí malého osobního paralyzéra. Z takových Jules kdysi schytala spoustu ran, když ještě nenosila brnění.

„Au,“ řekla a chvíli počkala. Vědkyně zavrtěla paralyzérem, zřejmě se chystala ke druhému výstřelu. „Doktorko Minová, nejsem tu proto, abych ublížila vám nebo vaší osadě.“

„Co... děti...“ Hlas se ženě chvěl, ale za daných okolností se držel pozoruhodně dobře.

„Naše zbraně jsou přepnuté na omračovací mód. Děti jsou v pořádku.“

Úlevný smích. „Co chcete?“

„Nabídnout vám práci, doktorko Minová.“ Tohle šlo lépe, než Jules čekala. Touto dobou se jejich cíl obvykle pokusil o nějakou sebevražednou zteč. Možná by se Minové dalo domluvit. To by byla vítaná změna.

„Ne. Nikdy! Primské zrůdy. Utekla jsem od vás před deseti lety a zpátky se nikdy nevrátím. Je mi jedno, kolik peněz mi nabídnete. Budete mě muset zatknout.“

Vědkyně pořád ještě nevystřčila hlavu.

„Nejsem z Primy,“ opravila ji Jules.

„Myslíte, že jsem včerejší? Že nevidím vaši zbroj nebo ty vaše kumpány z dozorčí služby?“

„No jo. To je... složitě. Podívejte, já nejsem žádný vědátor, ale moje šéfka se zajímá o váš výzkum. Nikdo vás nebude omezovat. Povedete vlastní tým. Ostatní potřebují lídra. A na toho se dle vašeho spisu nejlépe hodíte vy.“

Jules si na náhlý popud sundala helmu z hlavy a zastrčila si ji pod paži. „Podívejte. Vidíte? Tohle jsem já. Vypadám snad jako primský pendrek, co vás přišel posadit za mříže, nebo co takoví týpci obvykle dělají?“

Trvalo to déle, než Jules čekala, ale Minová nakonec pomalu vystřčila hlavu a setkala se s Julesiným pohledem.

„Co jste zač?“ zeptala se.

„Jmenuju se Jules Valentinová.“

Kolem tváře jí prosvištěla šípka, rozcuchala jí vlasy a zabodla se Minové do hrudi. Doktorka měla jen nějakých pět sekund na pobouřený, zražený výraz, a pak už sedativa zabrala a ona se sesunula na hromádku ke stolu.

Jules si povzdechla. „Bylo to nutné?“

„Protokol,“ odušil GC1T7.

Dozorčí vešli do laboratoře, stále ve své trojúhelníkové formaci, a zaměřovacími lasery olízli snad všechny předměty v místnosti, než jeden z nich konečně usoudil, že místnost je dostatečně bezpečná. Poté si klekl na jedno koleno a přehodil si Mínovou přes rameno.

Jules si znovu nasadila helmu, aby ji ostatní neslyšeli: „Promiňte, doktorko. Aspoň si nic z toho nebudete pamatovat.“

STANDARDNÍ ROK PRIMY 3543

Riskovat osobní bezpečí kvůli dobrým nudlím se vyplatí

Graham trval na tom, aby se najedli, než odpoví na Tomaso-
vu otázku, a i když Sandu štválo, že musí čekat, nakonec mu
dala za pravdu. Nejenže by je v autotaxíku nejspíš odposlechli,
ale navíc bylo mnohem pravděpodobnější, že by je zardousila,
kdyby ji naštváli na prázdný žaludek.

Graham vytukal adresu a taxík odpověděl varovným píp-
nutím. „Tato adresa se nachází ve čtvrti Grotta. Jste si jistý?
Mohu vám doporučit výborný stánek s nudlemi necelých pět
minut odsud!“

„Jsem si jistý,“ zabručel Graham a varování smáznul.

Sandě přišlo, že vůz si nespokojeně povzddechl, když se za-
řadil do neutuchajícího provozu. Stoprocentně slyšela, jak se
dveře nadvakrát zamkly.

„Co je zač ta Grotta?“ zajímalo ji.

„Tam jsem vyrostl,“ odušil Graham.

„Aha.“ Sanda mezi prsty promnula šev na pomezí polstrované
područky vozíku a jeho kovového trupu.

Graham jim toho o svém dětství nikdy moc nenavyprávěl,
ale to málo, co prozradil, se neposlouchalo hezky. Lagunová
měla v tom svém tabletu určitě všechna relevantní fakta a prav-
děpodobně i dlouhý seznam Grahamových deliktů, který jim
ze zdvořilosti nepřčetla, ale Sanda nejvíc dumala nad tím, co

vyplňovalo mezery mezi těmi delikty. Přitom svírala břicho a pěsti.

Její prarodiče, ať už byli kýmkoli, měli alespoň tolik slušnosti, že Grahama odložili před nemocnicí, než se vypařili. Když její otec dosáhl plnoletosti, mohl si nechat analyzovat DNA a vyhledat je, ale nikdy to neudělal. Říkal, že mu nedluží nic než vlastní tělo a že mu to stačí, ale Sandě ani Biranovi to nestačilo.

Když byli malí, snili o tom, že jejich prarodiče jsou z královské krve, že jsou na útěku a ukrývají své jediné dítě. V pubertě se nabourali do Grahamova počítače, aby se dobrali pravdy. Když našli záznamy o zatčeních a škodách, už o tom nikdy nepromluvili.

Elegantní lesk Alexandrie-Atruxu oprýskal a všude kolem nich vyrostla Grotta. I na Adě existovaly chudé čtvrti, ale nebylo na nich nic zoufalého ani opravdu nebezpečného. Akorát tam žili lidé, kteří brali jen základní příjem. Sanda o nich nikdy moc nepřemýšlela. Většina z nich se pohybovala v kruzích, kam ona nikdy nezabrousila. Nanejvýš si říkala, že vypadají... spokojeně. Prima se o ně přece starala, poskytovala jim základní příjem, bydlení, zdravotní péči a jídlo. Ve sjednocených světech Prime Inventive nikdo netrpěl nedostatkem.

Grotta však spokojená nebyla.

Její ulice a budovy se klikatily a ohýbaly, rostly jedna z druhé, překotně a nahodile jako rakovinné buňky. Ve strouhách se hromadily odpadky – Sanda v životě neviděla odpadky na ulici. V mřížovaném krytu kanálu zahlédla zářivě oranžový obal od bonbonu. Těch pár lidí, kteří se tady procházeli, se buď loudalo, nebo spěchalo. Kamery na sloupech veřejného osvětlení – v primských městech všudypřítomné, ale obvykle téměř neviditelné – si je tady otevřeně prohlížely stříbřítýma očima.

„Co se tu stalo?“ zeptala se Sanda Grahama nebo Tomase nebo celého vesmíru.

„Na to se ptám už dlouho,“ odušil Graham.

Taxík zastavil před jednou z těch vyhořelých barabizen, které jim ukázala Lagunová, a vesele zacvrlikal: „Dorazili jste do cíle.“ Graham se natáhl ke dveřím.

„Počkej,“ zastavila ho Sanda. „Nic tu není.“

„O tom pochybuju.“ Graham vystoupil z taxíku, protáhl se a pak otevřel Sandiny dveře. „Jen pojď, holka. Ukážu ti jednu z mála věcí, která v Grottě stála za vidění.“

Sanda vyjela na ulici a pokynula vozíku, aby se zařadil Grahamovi po bok. Taxík se s nimi s radostí rozloučil a nechal je stát na špinavém chodníku před ohořelou hromadou suti.

„Tohle byl Udon-Voodun,“ řekl Graham a špičkou magnetické boty dloubl do kusu betonu. „Bez debat nejlepší nudlový podnik v Atruxu, ať si snobové v centru myslí, co chtějí.“

„Byl,“ podotkla Sanda.

Jeho trpký výraz znovu vystřídal úsměv a on jí jednou rukou prohrábl vlasy. „Grotta roste.“

Zaklonil hlavu, jako by větril, a pak sám pro sebe přikývl. „Tudy.“

Ušli půl bloku a Sanda se začala ve spleti ulic ztrácet, nikoli však Graham. Ten se tady narodil a Grotta ho zformovala, nějak mu přeskupila DNA, takže on teď město vnímal jako vlastní končetiny.

Bylo by fascinující sledovat, jak odhazuje svou totožnost starého obchodníka a znovu splývá s okolními ulicemi, se životem, který opustil, kdyby nebyl jejím otcem. Tátové by se neměli takhle měnit, přímo před očima svých dětí. Nikdy by ze sebe neměli shodit všechno známé a povědomé jako starou deku, jako by ten domácký, rodinný život byl jen přechodný, dočasný jako rosa na kožichu. Pravý Graham se celou dobu skrýval uvnitř a čekal. A ani ne tak hluboko, soudě podle toho, jak rychle se měnil. Deset minut v Grottě, a její otec si tady vykračoval, jako by odsud nikdy neodešel.

„Tady to je,“ oznámil. „Věděl jsem, že se to nesloží.“

Z boku betonové, deštěm potřísněné budovy vyrůstala stavba, která přišla na svět jako přístřešek. Střecha byla z vlnitého

plechu, vyspravená platem vyrobeným z řas. Obrannou linií mezi kuchyní a návštěvníky tvořil bar s pár sedátko, s několika dalšími lavicemi a stolky kolem. Střecha lačnými prsty zakrývala úzký pruh oblohy a nabízela skrovný úkryt.

I kdyby byl tenhle podnik slepený z plechovek a zubní pasty, Sandin žaludek by jí stejně zkusil vyskočit z břicha a posadit se k pultu. Vůně linoucí se z téhle kuchyně se nepodobaly ničemu, co kdy Sanda poznala. Polkla přebytečné sliny.

„Ty vole,“ pokýval uznale hlavou Tomas. „Takové podniky jsou nesmrtelné. Už se nemůžu dočkat.“

„Posaďte se,“ pokynul jim Graham. Sanda se s vozíkem nacpala pod otlučený starý piknikový stůl a Tomas usedl na podezřele rozkývanou plastovou židli.

Graham se vrátil se třemi miskami nudlí naskládanými na předloktí, ze kterých se odvíjely kudrlinky páry. Tady měli na jídelním lístku jen jednu položku. A to znamenalo, že to zaručeně bude dobré.

O dvě misky později se Graham zeptal: „Znal jsi Arden, to neuto?“

Tomas vsrkl poslední sousto svého vývaru. „Věděl jsem o něm. Nazca se mu nějakou dobu dvořila, ale krátce poté, co mu zaplatila za nějakou práci, se vypařilo.“

„To se mu podobá. Nikdy se nerado vázalo, ani jako dítě. Asi hlavně jako dítě. Překvapuje mě, že s Harlanem vydrželo tak dlouho.“

„Vysvětlí mi tady někdo, kdo je Arden Wyke a proč by mě to mělo zajímat?“ zavrčela Sanda.

Graham udělal široké gesto směrem k Tomasovi. „Tvoji lidé mají nejspíš podrobnější informace. Já jsem je znal jen zběžně.“

„Já ale nic víc nemám. V Atruxu jsem moc času nestrávil a personalistika nebyla moje silná stránka. Já měl spíš čich na lidi, které někdo potřeboval najít. Zeptejte se mě na cokoli o některém z mých cílů...“

„Promiň,“ přerušila ho Sanda. „Jeden cíl je tady.“

Tomas se ušklíbl a stiskl jí koleno. „Jo. Víím, že Graham pašoval...“ Odmlčel se a rychlým pohledem požádal Grahama o svolení prozradit Sandě, co věděl. Ten přikývl. „... drogy a šedé technologie přes Atrux na Ordinal a Adu. Věděl jsem o jeho konexích na Harlana, ale nepovažoval jsem tuhle stránku jeho života za relevantní. Usoudil jsem, že šance, že bys hledala útočiště u jeho starých známých, se blíží nule. Vlastně to není úplně pravda. Trochu jsem se v tom začal šťourat, pro jistotu, ale většina těch záznamů byla vymazaná nebo jinak zamlžená. Bylo to zajímavé, ale tys nebyl můj cíl, Grahame.“

Graham se pro sebe usmál a zamíchal si šálek čaje. „Pátrat hlouběji v mé minulosti by pro tebe nebylo jednoduché, a je to navíc Ardenovic práce. Arden je nejlepší hacker, jakého jsem kdy poznal nebo o jakém jsem kdy slyšel. Mohlo by pracovat pro Strážce, kdyby nebylo pořád tak zatraceně zvědavé. A Strážci holt chtějí mít na všechny úhlednou škatulku. Myslíím, že je Arden vylekalo.“

Sanda se poškrábala na zátylku. „Proč by je zrovna Arden lekalo?“

„Ta jeho zvědavost totiž není normální. Když se Arden začne vyptávat, nepřestane. Jednou začalo ujíždět na představě, že vesmír není reálný. Že všichni žijeme v simulaci. Z legrace říkalo, že když se učí nové věci, postupuje na novou úroveň znalostí. Harlan si je chtěl nechat u sebe, ale i on z něho měl husí kůži, už když bylo Arden dítě. Někdy se na tebe dívalo jako... jako bys byla jen hromádka DNA, a co je taková DNA jiného než kód? Já nevím. Těžko se to vysvětluje.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Sanda, když si vzpomněla, jak se na ni Lavaux díval, než jí přiložil nůž ke krku. „Já to chápu. Ten pohled znám. Není to příjemné.“

„Nezlob se,“ otočil se Tomas na Grahama, „ale když jsi uviděl Arden na té fotce, co ti ukázala Lagunová, poznal jsi je. A nejen to – polekal ses.“

Graham si zadumaně prohlížel prázdnou misku od nudlí a hůlkou přitom posouval sem a tam kousek přilepené zelené cibule. „Nazca tě dobře vycvičila, špione, ale něco ti uniklo. Nepoznal jsem jenom Arden. Nejdřív jsem poznal toho chlapa. Noxe. Na kvéry je machr, jakému není rovno. Nevím, co s tím má společného ta holka – jedna nebo druhá –, ale pokud se Nox a Arden dali do holportu, pak na Atruxu není bezpečno.“

„Myslíš tu mrtvou Strážkyni?“

Graham se spiklenecky rozhlédl kolem sebe a ztišil hlas. „Jestli Arden našlo nějakou anomálii ve struktuře světa – ve vládních kruzích, v síti nebo jinde –, bude do toho šťourat, dokud to klubko nerozmotá. Neregistrované strážcovské čipy? Arden zapletené do smrti Strážce? To smrdí na sto honů.“

„Vím jen o jednom neregistrovaném čipu,“ opravila ho Sanda a nevšimla si svíravého pocitu na prsou.

„A věděl o něm i Lavaux. Takže se to brzy domáknou i ostatní. A já za sebe nevěřím, že jich není víc.“

„Jen samé spekulace,“ řekl Tomas tónem, který používal, když chtěl odlehčit atmosféru. Pak ztišil hlas do šepotu. „A navíc bychom o tom neměli mluvit tady, co?“

Graham zalétl pohledem ke kuchyni a povzdechl si. „No jo.“ Otřel si ústa papírovým ubrouskem, zmačkal ho a hodil do misky. „Pojďme se mrknout na ten váš hotel, pane Galvane.“

„To je nápad.“

Tomas se postavil, ale vzápětí se zlomil v pase. Vystoupily mu žíly na krku a na čele a kůže mu zrudla, jako by ho popálila radiace. Tomas zatál čelist a opřel se – jednou rukou o područku Sandina vozíku a druhou o stůl.

„Tomasi?“ Sanda ho přidržela. Kůži měl horkou, svaly napjaté a žíly mu pulzovaly. Zaklonila hlavu a podívala se mu do tváře. Oči měl křečovitě zavřené.

„Sakra, co se...?“

Tomas chtěl něco říct, ale jen zachrčel. Prsty na stole zkroutil a zmačkal poházené ubrousky. Kolečkové křeslo svíral tak,

až namáhaný kov skřípal. Pomalu, jako by bojoval s vysokým přetížením, namířil bradu na své zápěstí.

Po jeho náramkovém padu se rozlévala zelenohnědá skvrna, rakovinné mateřské znaménko, které pulzovalo do zrychlujícího se srdečního tepu. Sanda do něj rychle plácla dlaní. Amorfní útvar se rozplynul a jí se zdálo, že po něm zůstal prchavý obrys ptáka v letu.

Tomas dlouze, přerývaně vydechl a zhroutil se na stůl. Graham ho chytil pod pažemi a pomohl mu zpátky na židli. Tomas položil paže na stůl, položil si na ně čelo a ztěžka dýchal.

„Co to sakra bylo?“ Sanda mu přitiskla dlaň na zátylek. Jeho kůže byla na dotek horká.

„Nazca,“ zasípal Tomas. „Už jsem dlouho nedal vědět. Jsou nervózní. Musím se hlásit. Brzo.“

„*Takhle* vypadá nervozita?“

Graham zachytil Sandin pohled a mlčky jí pokynul, aby se rozhlédla. Ta poslechla. Pomalu si prohlížela okolní ostražitě tváře, které je pozorovaly.

„Můžeš chodit?“ zašeptala.

„Jo.“

„Musíme odsud. Pojd’.“

Graham zvedl Tomase na nohy, položil mu ruku kolem ramen a pomohl mu na hlavní ulici, kde si mohli zavolat taxík. Do restaurace se vrátil hovorný šum, jako by místní na ten incident už zapomněli. Nejspíš si pomysleli, že šlo jen o nějakého feťáka, který si potřebuje šlehnout.

Sanda se nemohla zbavit pocitu, že se na ně upírají neviděné oči; říkala si, kdo všechno je asi prostřednictvím grottských kamer sleduje. Jestli dokážou Tomase ochromit *takhle* na dálku... Zkrátka čím dřív se dopraví k těm souřadnicím ve své hlavě, tím líp.

Nejen proto, že se musela nutně dozvědět, co se tam skrývá, ale také protože potřebovali vypadnout z tohoto města. Atrux je tady nechtěl. A ona měla pocit, že je tohle město sežvýká a vyplivne stejně snadno jako Bero, pokud si nedají hodně velký pozor.